

ПРОТОКОЛ

№ 1972

гр. С, 20.12.2023 г.

РАЙОНЕН СЪД – С, VII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Никола Г. Маринов

при участието на секретаря Мариана В. Тодорова
и прокурора Б. Ив. Ж.

Сложи за разглеждане докладваното от Никола Г. Маринов Наказателно дело от общ характер № 20212230200874 по описа за 2021 година.

На именното повикване в 13:40 часа се явиха:

Подсъдимият, нередовно призован не се явява. Вместо него се явява служебен защитник адв. Д. Д. от АК-С 3.

Съдът констатира, че подсъдимият отказва да получи призовката, заплашва връчителя от селото, поради което съдията докладчик е разпоредил да се връчи призовката за днешното съдебно заседание чрез Началника РУ на МВР - К. Служители от РУ са посетили адреса, подсъдимият се е запознал с призовката, след което отказал да я получи и с груб и арогантен тон заявил, че „такива порнографии не взема“.

За РП-С се явява прокурор Б. Ж..

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

Адв. Д.: Да не се дава ход на делото.

Съдът счита, че следва да се даде ход на делото, тъй като подсъдимият не е призован по надлежния ред, поради причини които зависят изцяло от него, а именно - той не желае да получи призовката. Ето защо съдът следва да приеме, че той е призован по надлежния ред, но сам се поставя в такова положение, да се води нередовно призован.

Воден от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД на делото.

Същото е във фаза на съдебно следствие.

ПРОКУРОР: Нямам доказателствени искания

АДВ. Д.: Имам доказателствени искания.

По доказателствата, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПРОЧИТА и ПРИОБЩАВА към доказателствения материал всички писмени доказателства.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам възражения по писмените доказателства и няма да соча други доказателства.

Адв. Д.: Нямам възражения по писмените доказателства и няма да соча други доказателства.

Съдът счеде делото за изяснено от фактическа страна, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИКЛЮЧВА съдебното следствие.

ДАВА ХОД на устните

С Ъ Д Е Б Н И П Р Е Н И Я:

ПРОКУРОРЪТ: Поддържам обвинението, повдигнато с обвинителния акт на РП-К, срещу подсъдимия Ж. М. Ж., с изключение на повдигнатите му обвинения за престъпление по чл. 343в, ал. 3 и престъплението по което има вече произнасяне по настоящото производство с прекратяването му, поради което няма да излагам подробни съображения в тази връзка. Считам, че безспорно е установена фактическата обстановка от която е видно, че действително подсъдимия Ж. е осъществил престъплението по чл. 325, ал. 2, вр. ал. 1 от НК и това по чл. 131, ал. 1, т. 12 във вр. чл. 130, ал. 1 от НК. Считам, че всички доказателства сочат на това, че Ж. се е държал изключително дръзко и арогантно, демонстрирал е явно неуважение към обществото, обиждайки изричайки ругатни и псувни, което освен, че е станало пред погледите на всички

присъстващи там хора, вкл. пред полицейски служители е продължило и след поставянето на бележниците. диянието безспорно изпълва квалифицирания състав на чл. 325, ал. 2, вр. ал. 1, като съпроводено със съпротива срещу органи на властта, като се отличава с изключителна дързост и цинизъм. Считам за несъстоятелни няколкократно наведените твърдения в хода на производството, за наличие на препятствието „нон бис ин идем“. Това е така, тъй като видно от събрания доказателствен материал въпросното отменено наказателно постановление, по което се позовава защитата е за това, че не е изпълнил полицейско разпореждане, цитирам: „да остане на място и да си даде личната карта“. Същото не покрива поведението, за което му е повдигнато обвинение, а именно: извършени непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред, изразяващи се в неуважение към обществото, отправяне на закани и обиди, именно: „какво документи, я си еби майката, еби си майката, айде да видим как ще ми ги вземеш, и тебе ще ритам глупак такъв, пуснете ме боклуци, грозен, ще ти еба майката, пуснете ме“ към служители на група „Пътен контрол“ при РУ на МВР - К, като диянието е било съпроводено със съпротива срещу тях, като органи на властта и освен това се е отличавало с изключителна дързост и цинизъм. На следващо място считам за безспорно доказани и извършването на престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12 във връзка с чл. 130, ал. 1 от НК, като считам, че безспорно става ясно, както вида на нанесената телесна повреда, така и нейното авторство и не на последно място обстоятелството, че същата е извършена по хулигански подбуди. Видно от всички обстоятелства, място, условия, предшестващо и последващо поведение на подс. Ж., същият е демонстрирал незачитане на цялостно установен ред. Както добре знаем съществуват редица норми, налагащи при подобни обстоятелства, а именно: при ПТП да се окаже помощ, независимо от вината или субективното отношение на участниците към катастрофата. Не само това дори останалите участници, които не са били част от събитията, имат задължение към пострадалите. Наместо това подс. Ж., директно е започнал да бие другия участник, пред погледите на присъстващите, като през това

време е изричал псувни и обиди. Не просто това, той е обиждал и се е държал арогантно и с лицето, което се е опитало да му попречи да бие пострадалото лице. С оглед на изложеното до тук, при съобразяване на обществената опасност на подсъдимия и на всички обстоятелства по делото, включително продължителността на процеса предлагам да признаете подсъдимия Ж. за виновен в извършено престъпление по чл. 325, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, като му наложите наказание, определено при условията на наказателния кодекс, а именно „Лишаване от свобода“ за срок от девет месеца, което да изтърпи при първоначален общ режим. Предлагам също така да признаете подс. Ж. за виновен за извършване на престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12 във връзка с чл. 130, ал. 1 от НК, като отново при условията на чл. 54 му бъде наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от шест месеца, което да се изтърпи при първоначален общ режим, като на основание чл. 23 от НК, моля да наложите най-тежкото от тях. Не поддържам повдигнато обвинение за престъпление, по чл. 343в, ал. 3, вр. ал. 1 с оглед основаниято, дало повод за повдигането му, а именно - заповед за принудително административна мярка /ПАМ/ издадена на основание на норма, която е обявена впоследствие за противоконституционна, поради което считам, че за същата следва да бъде оправдан.

Адв. Д.: Искях защитата, но не ми стана понятно дали прокуратурата при искане за наказание дали да се приложи чл. 66 от НК. Относно неподдържането обвинение, следва ли защитата да изложи съображения. Ще започна от това обвинение, от където е извършил дияние в срока на изтърпяване на ПАМ, която е наложена до заплащане на глобата. Това е обвинението по чл. 343в, ал. 3 от НК. Решение на Конституционния съд /КС/ обнародвано на 30.03.2021 година, с което се отменят разпоредби от ЗДвП, една от които касае наказването за неплатени глоби по чл. 171, т. 1 буква „Д“ и чл. 171, т. 2 буква „К“ от ЗДвП. Това конституционно решение, което е ноторно известно на съда. Въпросът за конституционността на приложимия по висящото дело закон, независимо от модела на конституционно правосъдия винаги има преюдициален характер. Такъв въпрос не би имало мотив да се поставя и решава, ако отговорът на същия няма да

има ефект за разрешаването на правния спор, по повод на който е сезиран Конституционния съд. Това противоречи преди всичко на здравия разум, на процесуалната икономия и което е по-съществено на смисъла и на предназначението на конституционното правосъдие да осигури върховенството на Конституцията. В едно предходно Решение на КС № 3 от 28.04.2020 година по КДело № 5 от 2019 година, КС изрично приема, че по отношение на заварените от решението на Конституционния съд неприключили правоотношения и правоотношенията предмет на висящи съдебни производства, противоконституционния закон не се прилага. В мотивите на това решение на КС е посочено за разлика от приключените правоотношения при правоотношенията, които не са приключили по времето когато влиза в сила обезсилващото решение на КС, а именно заварените правоотношения, въздействието на противоконституционния закон, спрямо тях се преустановява, защото според чл. 151, ал. 2, изр. 3 от Конституцията, неговото прилагане е вече забранено. Опората на тези правоотношения е един противоконституционен порочен закон. От разпоредбата на чл. 151, ал. 2 от Конституцията, следва че обявения за противоконституционен закон след влизане на решението на съда в сила, повече не урежда като задължително правило за поведение тези обществени отношения за които е създадено. По отношение на заварените правоотношения, които са възникнали при действието на обявения за противоконституционен закон, но спрямо които той не е произвел по окончателен начин регулативния си ефект, решението на конституционния съд действа занапред като отнема регулативната способност на обявената за противоконституционна нормативна уредба и така въздейства на крайния правен резултат. От тук следва извода, че макар в разпоредбата на чл. 151, ал. 2, изречение 3 от Конституцията да е въведено основно правило за действията на решения конституционния съд занапред спрямо висящите производства е налице изключение от правилото. Изключението е имплицитно заложено в нормата на чл. 150 ал. 2 от Конституцията буквата и духът на която предписват, че съдията трябва да се въздържа да прилага закон, за който смята, че противоречи на

Конституцията. Разумът вложен в цитираните разпоредби на основния закон е да не се допусне правораздавателна дейност въз основа закон обявен по надлежния ред за противоконституционен. Да се предотврати възникването на противоконституционни последици и в този смисъл несправедливи правни последици от прилагането на такъв правен акт, като по този начин бъдат гарантирани правата на личността. В случая е налице висящо производство и щом като противоконституционния закон не се прилага спрямо заварените и неприети от решенията на КС неприключили правоотношения има се предвид отменените разпоредби на ЗДвП от там и сложния фактически състав на обвинението, което се базира на първо управление в срока на наложена ПАМ до заплащане на глобата. В случая е налице висящо производство и щом като противоконституционния закон не се приляга спрямо заварените от решението на КС неприключили правоотношения, то липсва съставомерен признак от състава на престъплението. ПАМ на подсъдимия, която е посочена в обвинителния акт е издадена въз основа на противоконституционен закон и не може да породи своите правни последици и затова не може да запълни състава на престъплението, т.е. сложния фактически състав на ал. 3 от повдигнатото обвинение, което не се поддържа. Отделно от това е довода, че съгласно чл. 2, ал. 2 от НК, ако до влизане на присъдата в сила, последват различни закони прилага се закона, който е най-благоприятен за дееца. В случая за него е налице по-благоприятен закон, тъй като с решение на КС е обявен –за противоконституционен законът въз основа на който е била издадена ПАМ, заповед за прилагане на ПАМ. Деецът не е следвало да бъде лишаван от правото да управлява МПС за това, че има незаплатени глоби и с противоречие с върховния закон са били ограничени неговите права в правовата и демократична държава. Затова защита пледира този състав на съда да приеме, че от правна страна липсва елемент от обективната страна на състава на престъплението за което е повдигнато обвинението и обвинителния акт - липса на действителна законна принудителна законна административна мярка за временно отнемане на свидетелството за управление на МПС. В този смисъл

моля да бъде оправдан по това обвинение. По отношение на квалифицирания състав на хулиганство по чл. 325, ал. 2 от НК, защитата ще изложи няколко стъпаловидни възражения и обосновка. На първо място защитата и моя подзащитен, категорично и с пълно съзнание са единодушно на мнението, че тотално е нарушен принципа, въпросния принцип „не бис ин иден“. Това е така, защото има влязло решение на РС-К, с което е отменено НП № 284А1007 от 22.03.2017 година на Началника на РУ- К към ОД на МВР, с което на Ж. М. Ж. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева. Следва да подчертаем, че НП е отменено от съда, на основания, различни от поддържаното от държавния обвинител теза, че не е нарушено правилото, въпросното правило два пъти за едно и също нещо, две производства за едно и също нещо, тъй като НП съдържало описани някакви фактически обстоятелства, поправям се. Прокуратурата се основава на съдържанието на съдържащото се в НП, но във въпросния случай то е отменено от съда именно заради това, че в НП цитирам от решението на съда, окончателното решение на РС „както в АУАН, така и в НП липсва описание на нарушението, не са описани никакви обстоятелства при които е извършено. Дословно е цитиран само текста на закона, а именно, че жалбоподателя не изпълнявал полицейско разпореждане издадено устно, на висок и ясен глас да остане на място и да си даде личната карта. На практика, това означава липса на обстоятелствена част в АУАН и в НП. По нататък в мотивите, съдът казва: от изложеното от жалбоподателя в жалбата, от приложените по делото писмени доказателства и събраните гласни такива показанията на актосъставителя Д. Г. /който е свидетел и в настоящото съдебно производство/ полицейски служител се установява, че на посочените в НП дата и място е възникнало ПТП, като се е развила подчертавам, сложна фактическа обстановка. Нищо от това не е описано в обстоятелствата, казва съда, в обстоятелствената част на НП, а следваше да бъде описано, тъй като фактите и обстоятелствата очертаващи конкретната картина на извършено ли е, на извършено или не административно нарушение с неговите конкретни елементи и характеристики е от съществено и решаващо значение, както за

описване и конкретизиране на конкретния предмет на твърдяното административно нарушение, така и за реализиране и упражняване на процесуалните права на жалбоподателя разписани в ЗАН. На първо място е правото му да разбере какво точно нарушение се твърди, че е извършил, т.е. да получи ясно, конкретно и точно обвинение и от там на базата на това обвинение да може да организира защитата си и да реализира правото си на защита. Видно е, че такова ясно и точно очертано обвинение в АУАН и в НП няма. Обвинението е неясно, некоректно, липсва описание на конкретните елементи и обстоятелства при извършване на административното нарушение. Затова и правото на защита на жалбоподателя е било силно затруднено и на практика възпрепятства да се реализира. Тук наблягам на факта, че от там не можем да заключим за категоричните обстоятелства относно това, отменено НП. Но нарушението безспорно е извършено на същия ден, на същия час, при същата обстановка от същото лице и по критериите ЕНГЕЛ за прилагане на правилото, въпросното правило, следва съдът да зачете, че вече е влязло в сила решение с което наказателното преследване е прекратено, има се предвид административно наказателното. Отново ще подчертая, че тук съдът, за да приложи и съблюдава правилото - две наказателни производства за едно и също нещо, не може да се основе на НП, което е отменено. В подкрепа на тезата, ще цитирам, актосъставителя на това НП Д. Г. Г., който даде и свидетелски показания по настоящия процес. Ще цитирам показанията му по отношение на административно наказателното производство. В потвърждение на които показания ясно се заключава, че обстановката при която е издал АУАН е била изцяло идентична с настоящото обвинение за хулиганство по квалифицирания състав, цитирам: „колегите бяха извън града и ни изпратиха заедно с колегите от пътния контрол да им съдействаме подчертавам водачът бил агресивен. Пътна полиция бяха там и се разправяха с Ж.. Спрях автомобила до тях и когато слезнах Ж. викаше, псуваше и се държеше агресивно. Аз и колегите от пътен контрол му разпоредихме да не се държи толкова агресивно за това съм му написал АУАН. Държеше се агресивно и арогантно спрямо мен и

колегите от пътен контрол. Аз като колегите от пътен контрол му разпоредих да спре с това поведение. Искаха му документите за самоличност и да си преустанови действията. Той се боричкаше. Ж. е участник в ПТП. Двамата водачи се биеха. Ж. е бил другия водач. Имаше свидетели от които сваляхме сведения. Той общо се държеше така с нас. Ще цитирам тълкувателно решение № 3 от 22.12.2015 година, по тълкувателно дело № 3 от същата година на ВКС и общо събрание на наказателната колегия. Дублирането на наказателни процедури /БИС/ е недопустимо. Когато някоя от тях започва или продължава развоя си, след като другата е приключила с влязъл в сила акт. Принципът „не бис ин идем“, препятства повторение на наказателното производство приключило с окончателно решение. Правилото въвежда изискване постановения първи по време съдебен акт да има окончателен характер. В противен случай би възникнало вътрешно противоречие между чл. 2 - право на обжалване в наказателното производство и чл. 4 от протокол № 7. Признаците за преценка дали едно производство е наказателно по см на чл. 6 от Конвенцията и чл. 4 от протокол № 7 са известни като тест на „ЕНГЕЛ“ или критерии „ЕНГЕЛ“ – „Квалификация на диянието по националното право“. Тук следва да обърна внимание на настоящия съдебен състав, че административно наказателното производство е приключило именно заради неизяснена квалификация по неизяснените обстоятелства, но извършено при една и съща обстановка, с едни и същи участващи лица, освен подсъдимия. Втория критерий е характер и естество на нарушението. Както вече поясних, неизяснено характера и естеството на нарушението издадено с НП, което впоследствие е отменено. Третия критерий е вид и тежест на предвиденото наказание и същото дияние /ИДЕМ/, което е елемент, който свързва двата процеса срещу лицето. За да свържем елементите на двата процеса срещу лицето достатъчно е да прегледаме показания на актосъставителя цитиран по горе Д. Г., в предходното завършило производство, както и в настоящото съдебно такова. Нещо повече, дори да се приеме, че случаите не са еднакви, а сходни, отново трябва да влезе в действие забраната по този принцип, защото в решението по казуса Золотукин срещу Русия,

изрично е призната неприемливостта на различното третиране на сходни случаи и необходимостта от разумно прилагане на общ хармонизиран подход в името на правната сигурност, предвидимост и справедливост. Въз основа на комплексно и детайлно изследване на принципа „не бис ин идем“ в юриспроденцията на съда и в контекста на всички международни актове в които е признат, голямата камара е утвърдила единен стандарт за преценка на понятието „ИДЕМ“. В последващите си актове с предмет приложението на принципа ЕСПЧ /Европейски съд по правата на човека/ неизменно се позовава по делото Золотукин срещу Русия, което свидетелства, че изведените в него принципни постановки установяват крайни критерии за разрешаване на въпроса дали отделните наказателни процедури водени срещу едно и също лице се основават на едно и също дияние. Отново ще подчертая, от това тълкувателно решение, че фундамент на възприетата по делото Золотокун срещу Русия, концепция е самото дияние, а не възможната му различна квалификация в националното законодателство. Съдът е заключил, че нормата следва да бъде схващана, като забрана за преследване и наказване за второто дияние, доколкото то произтича подчертавам, от идентични факти или от такива, които по същество са /значително същите – сходни/. Наблюдавайки именно върху фактите, като правна точна на преценка за наличието на фактора „ИДЕМ“ става дума за диянието, съдът е акцентирал, че престъплението /нарушението/, следва да се разглежда като съвкупност от конкретни фактически обстоятелства /които РС е заключил, че въобще не са посочени в НП и тази съвкупност от неизяснени фактически обстоятелства, които да са посочени, а не са били посочени в НП са послужили за отмяна на НП/ и тези фактически обстоятелства се отнасят до един и същи извършител и са неразделно свързани помежду си във времето и в пространството. В заключение ВКС е заключил, че изложените доводи обуславят заключение,“ че правната квалификация на диянията е критерий без решаваща роля за определяне на диянието „ИДЕМ“. Водещо е значението на фактическата идентичност или съществено сходство от обективна и субективна страна на конкретно осъщественото от дееца поведение. Когато съгласно критериите

„ЕНГЕЛ“ административно наказателното производство и нарушението се определят като наказателни по смисъла на конвенцията, образуването и провеждането на последващо наказателно производство за същото дияние срещу същия деец нарушава въпросния принцип. Тезата за едновременно ангажиране на административно наказателна отговорност с наказателен характер по смисъла на конвенцията и наказателна отговорност на дееца, когато с едно дияние е допуснато нарушение на наказателна и административно наказателна норма, охраняващи различни обекти на защита лансира незаконосъобразна идея за законосъобразна идеална съвкупност от различни по вид правонарушения. /Престъпления и административно нарушение/. Касае се за непредвидена в закона хипотеза, която при действащото законодателство не може да се разреши по аналогия с установеното по чл. 23 от НК положение относно идеалната съвкупност от престъпления нито аналогично с разпоредбата на чл. 18 от ЗАН относно съвкупността от административни нарушения. Нещо повече в аспекта на правилото „не би си ин идем“ отговора на въпроса, дали е допустимо дееца да носи отделно наказателна или административно наказателна отговорност за дияние, с което се нарушават едновременно наказателна и административно наказателна норма логически се представя от застъпеното в практиката на Европейския съд по правата на човека становище за понятието „ИДЕМ“ диянието, че сама по себе си, тук подчертавам разликата в защитения обект не предотвратява действието на този фундаментален принцип. От правна точна при определянето на тъждеството на диянието е акцента на фактите на инкриминирането поведение. Преценката дали се касае на същото дияние се основава само на фактическото му съд.ие без оглед на неговата квалификация и на класификацията му като престъпление или административно нарушение. Щом диянието е едно и също, провеждането на две отделни самостоятелни производства наказателно и административно наказателно с наказателен характер по смисъла на конвенцията, съставлява нарушение на протокол № 7 независимо от обстоятелството, че са засегнати различни обекти на защита. В диспозитива на

тълкувателното решение т. 3.1. е взето решение деецът, не следва да носи едновременно наказателна и административно наказателна отговорност в случаите, когато с извършеното от него дияние са нарушени едновременно наказателна и административно наказателна норма с различни обекти на защита. В този смисъл защитата пледира, както и от името на моя подзащитен, че в случай, че не се прекрати това производство по това обвинение, сме на мнение единодушно, че при евентуално изчерпване на съдебната процедура в Европейския съд по правата на човека, биха приели благоприятстващ за него акт. Следва да обърне внимание на защитата, че макар държавния обвинител да твърди, че имало очевидци и свидетели в крайна сметка обективно погледнато се оказва, че свидетелите са двете двойки полицейски служители, които се пристигнали в различен момент, след като още първата двойка полицейски служители са предприели неадекватни, непрофесионални подходи спрямо подсъдимия, той е бил директно задържан с белезници, директно е бил закопчан с белезници и не му е дадена никаква възможност за защита. Всички останали негови действия са в момент, в който на него са му сложени белезници без обяснение под претекст отключена агресия. Следва да се подчертае, че не му е дадена и никаква възможност за изясняване на ситуацията на място, а именно ПТП-то. Не са зачетени описаните от подзащитния ми обстоятелства на претърпяно тежко ПТП, при което положението на автомобила е било въртливо, той се движел на странично, на страничната част след обръщането на автомобила. Впоследствие отново се е върнал в първоначално положение, благодарение на повторния удар от другия автомобил. В този смисъл обяснимо е, че при претърпяване на такова ПТП, всеки човек, който и да е, би бил в състояние на афект и би бил в състояние на неспособност на каквато и да е защита. Още повече, при пристигането на първата двойка патрул, не е бил закопчан директно. Ако съдът счете, че доводите за нарушаване на фундаменталния принцип, не ги уважи, то при условията на евентуалност, моля да подчертая, че квалификацията по ал. 2 на чл. 325 от НК е несъстоятелна, тъй като ще цитирам тълкувателно решение № 1 от 28.09.2017 по тълкувателно дело № 1 от същата година на ВКС, общо събрание на

наказателна колегия, което тълкувателно решение в самото него се цитира и се посочва Постановление № 2 от 29.06.1974 година по наказателно дело № 4 от същата година на Пленума на Върховния съд, според което според същото постановление казва Върховния съд диянието следва да бъде подведено под нормата на квалифицирания състав на чл. 325, ал. 2 от НК, когато хулиганските действия са започнали преди намесата на органа на властта или представителя на обществеността, изпълняващ задълженията си при опазване на обществения ред. Продължават въпреки нея, подчертавам тук продължават въпреки нея се има предвид намесата и прерастват в съпротива срещу органите. От фактите, които са по делото, първата двойка полицаи заварват, подсъдимия в положение, когато той си е търсил в автомобила и е мълчалив, видно от показанията на друг граждански свидетел, но те са подхождали, полицаите агресивно, направо са го закопчали, след като безспорно първо само са приели обясненията на другото лице З.. С други думи, подсъдимия не е бил заварен от полицаите, при нахърняване на обществения ред и добрите нрави. Още по-малко да е извършвал постъпки, които са дързостни, допреди пристигането на първата двойка полицаи. Понататък в тълкувателното решение се казва с оглед насоките на ППВС № 2 от 1974 година, може да се направи извод, че когато непристойното поведение на дееца грубо, нарушаващо обществения ред и изразяващо явно неуважение към обществото се осъществява чрез действия, насочени срещу орган на властта при или по повод изпълнение на службата му, диянието следва да се квалифицира по основния състав на чл. 325, ал. 1 от НК. Обектът на престъпно посегателство, съответно на законодателна защита при тази хипотеза са обществените отношения на свързани с установения в страната ред и общественото спокойствие, а не отношение засягащи дейността на държавния орган или лица изпълняващи властнически функции, включително и такива по опазване на обществения ред. От съществено значение не е качеството на адресата към когото са насочени действията, а кръгът от засегнатите обществени отношения, обект на защита. В потвърждение на тезата, че не е налице квалифицирания състав на хулиганство, ще посоча от

обстоятелствената част на обвинителния акт, цитирам: „продължавал да псува и обижда полицейските служители, при което въпреки съпротивата му бил вкаран в патрулния автомобил от полицейските служители М. И. и Д. Г.. Т.е. от тази обстоятелствена чест от обвинението, категорично може да се заключи извода, че подзащитният ми е бил задържан още в самото начало с белезници, впоследствие неговата съпротива е разбираема с оглед на неговите претенции на подзащитния ми, че не са му дали никаква възможност да се защити. Следва да подчертая обстоятелството, че освен пострадалия и свидетеля Н., за който прокурора в Окръжна прокуратура е установил, че показанията му не са саморъчни, други граждани не е имало, като свидетели очевидци. Разбираемо е тезата на четиримата полицейските служители, пристигнали по двойки в различно време, които поддържат една и съща теза, послужила за обвинението, но ще подчертая, че има противоречия между показанията на четиримата полицейски служители относно момента, в който са му сложени белезници. Така в този смисъл тримата измежду полицейските служители без М. И. твърдят, че Ж. Ж. е бил закопчан с белезници при пристигането на втория екип. Но М. И., който е измежду пристигналите в екипа на втория пристигнал, в своите показания твърди различно от своите колеги. Свидетеля М. С. И., цитирам: „понеже държим източния район, отидохме на ПТП и заварихме доста хора на място. Колегите Н. и Г. бяха дошли преди нас и бяха сложили белезници на подсъдимия. Казаха, че не изпълнява полицейско разпореждане. Качиха господина в патрулния автомобил и чакахме за оглед. Когато пристигнахме подсъдимия беше ядосан и закопчан с белезници, и колегите нещо го дърпат, има някакъв спор и той викаше „аз не съм направил нищо, защо ми слагате белезници“. Останалите трима служители твърдят обаче коренно различна фактическа обстановка, която съдът ще прецени от показанията им дадени на 18.06.2019 година в протокол по наказателно дело № 1207 от 2018 година на РС-К, които показания бяха прочетени в настоящото съдебно производство. В Постановление № 2 от 1974 година на Пленума на ВС се казва, че съпротива срещу органите на властта или представители на властта,

изпълняващи задължения по опазване на обществения ред има, когато извършителите не прекратяват действията въпреки намесата на тези органи. Отново насочвам вниманието на съда в обективния акт в обстоятелствената част, става дума не за съпротива въпреки намесата, а за съпротива след намесата на полицейските служители. С две думи, той е бил директно закопчан, след като са приели първоначално обяснения единствено на свидетеля З.. В този смисъл, моля да не уважавате обвинението по квалифицирания състав, защото не е имало в момента на пристигането на полицейските служители, не е имало заварени противообществени прояви от самите полицейски служители. Те са го закопчали не защото впоследствие е псувал и боричкал - ако е било така, а са счели, че той е изначално виновния за ПТП-то. По отношение на другото обвинение за лека телесна повреда, причинена по хулигански подбуди, следва също да заявя, че квалификацията по хулигански подбуди следва категорично да бъде отхвърлена от съда. Подбудите, ако е имало, а то е имало спречкване между подсъдимия и З., подбудите за действията на подсъдимия, са категорично извън хулиганските. Те са такива за неговите следващи действия по отношение на З., спрямо които следва да подчертае, че има само един свидетел при твърдението на прокуратурата, че има много очевидци. В тази връзка следва да подчертая ролята на полицейските служители, че не са направили умишлено тенденциозно, така че да ангажират свидетели на обстоятелствата. Нещо повече, в представеното постановление на Окръжния прокурор Игнатов, там категорично се установява, че запис от камерите на полицейските служители умишлено е бил пренебрегнат или по-скоро е скрит. Не е направен, не е направено и от разследващите органи нужното, да се изисква този запис. Към онзи момент автомобилите разполагаха с две камери, така както и в момента отпред и отзад на самия автомобил. Случилото се тогава е така, полицейските служители са отпратили всички възможни свидетели граждански лица очевидци, с изключение на напечатаното, като сведение от лицето Н. - гражданското лице. Ще цитирам свидетеля М., която също нейни показания във въпросния протокол бяха прочетени, от които

показания може да се направи категоричния извод, че двамата водачи подс. Ж. и т.нар свидетел З. са стигнали до саморазправа един срещу друг и ще цитирам показанията на М. – „На 112 им казах да пратят патрулка, понеже има ПТП и двамата шофьори могат да стигнат до физическа саморазправа. Двамата шофьори. Аз идвам от Енино от разклона, бях в лявата лента и когато стана това, тъкмо бях излязла от разклона. Преди моята кола имаше преди три автомобила. Видях облак прах, който експлодира. Минах после по пътя /тук отварям скоба, тя е била допусната тенденциозно, въобще да не бъде задържана на ПТП /, минах после по пътя, където беше свободно, когато видях двамата мъже бях спряла. Може да съм карала с 30-40 км, неznam, докато изляза от завоя. Явно има нещо, което ми е попречило да виждам добре. Не ги видях как са стигнали един до друг – тя има предвид двамата мъже, просто се насочиха твърде решително един към друг.“ По-нагоре в показанията ѝ е следното изречение: „Имах чувството, че искат да се скарат и ще се стигне до физически сблъсък. Обадих се на 112 и заради ПТП-то и заради това, че хората тръгват да се бият. Аз бях трета кола в колоната. Тук може само да гадаем, какви са били разменените реплики между подсъдимия и пострадалия, но категорично тава са единствените показания, подчертавам, единствените показания, които се базират на обвинението. Нито полицаите са били свидетели, нито така наречения пристигнал свидетел Н., които показания са напечатани и преподписани и изпъстрени с многобройни полицейски термини, както казва и заключава окръжния прокурор М И, тук следва да отворя една скоба, че по това постановление се отменя отказът да се образува досъдебно производство, но все още нямаме категоричен акт на прокуратурата за жалбата, за постановлението на М И, с което отменя отказа да се образува. В заключение може да се изведе категоричния извод, че безспорно двамата водачи на автомобилите са стигнали до саморазправа. Как е протекла тя обаче, за нея нямаме свидетел, за съжаление. Имаме думите на свидетеля З., които е казал на полицаите. В този смисъл в заключение, хулиганския мотив изцяло е изключен по отношение на това обвинение, защото подбудите, за да се стигне до разправа между двамата от който и да е

било, най-вече подзащитният ми, не са такива, че той да имал намерение да нарушава грубо и демонстративно обществения ред, напротив тук доказателствата сочат налични мотиви. От правната теория ще цитирам само относно субективната страна на престъплението, не се определят само от мотивите или само целта на извършителя, а от съдържанието на неговия умисъл. Последния, предпоставя съзнание на дееца, че чрез своето поведение извършва действия грубо нарушава общ ред, изразяващи явно неуважение към обществото, в случая това обаче не е било налице. Той има достатъчно личен мотив, за да тръгнат един към друг, да се разправят помежду си, както казва свидетеля М., да се саморазправят помежду си. В този смисъл моля уважаемия съд да оправдае подзащитният ми по така повдигнатите обвинения, поради гореизложеното. Моля преценете справедливо и обективно, като ще изтъкна според мнението на защитата, смекчаващи вината обстоятелства, че наказателния процес воден срещу подзащитният ми в голяма степен го опропасти като съзнание, защото като негов защитник, аз съм от 2019 година, на воденото на процеса срещу него, който процес мина пред ОС - С 3, впоследствие пристигна в С, настоящия съдебен състав е трети от СлРС и предвид големия срок през който, откакто са извършени диянията, моля съдът за снизходителност. Подзащитният ми освен, че е в лошо психическо състояние, страда от личностно разстройство, което е от смесен тип по скалата на МКБ-10 F 610 - личностно разстройство от смесен тип с черти на емоционално волева неустойчивост, параноидни елементи и дисоциални прояви. Това е установено чрез експертиза по предшестващото приключило дело за заплаха. Смисъла, поради който изтъквам психичното му състояние се състои и в това и моля съдът да го вземе предвид, че след претърпяване на такова ПТП при което автомобилът на подзащитният ми се е въртял многократно на различни страни, включително възможността да се е влачил по настилката по таван. След претърпяване на такова ПТП едва ли можем да си представим неговото състояние непосредствено след това. На следващо място ще изтъкна социалното му отчуждение, което е илюстрирано многократно в настоящия процес и тежкото семейно

положение - живее с болни родители, които са в много лошо състояние и предвид и както вече изтъкнах, дългия срок от извършване на действията. Моля съдът за снизходителност и за справедливост при зачитане на фундаменталния принцип, че не може две наказателни производства за едно и също нещо. Моля отсъдете обективно.

Съдът счете делото за изяснено и обяви присъдата си, като разясни на страните правото на жалба или протест.

Протоколът се изготви в съдебно заседание.

Заседанието се закри в 16,50 часа.

Съдия при Районен съд – С: _____

Секретар: _____